

XXIV.

Betænkning

over

Forflag til Lov om Egtteffabs Indgaaelse.

(Udgiven af Folketingets Udvalg den 3dje Februar 1897.)

Udvalgets Flertal (F. C. Christensen, Oscar Hansen, Svend Høgsbro, F. H. Jensen, Kvist, Mølgaard-Nielsen og S. Olsen) billiger det foreliggende Forflags Grundtanke: at Egtteffab fremtidig kun kan stiftes ved en borgerlig Handling, medens det overlades til Parterne, om de bagefter ville lade deres Egtteffab kirkeligt indvie eller ej. Vi finde dette bedst stemmende med Hensynet til Staten, som paa den Maade nemmest og friest kan faa sine berettigede Krav angaaende Betingelser og Former for Egtteffabs Indgaaelse opfyldte — med Hensynet til Kirken, som derved befries for Skindet af at ville tiltvinge sig Folks Søgning eller opretholde en falsk og indbildt Indflydelse paa Sjælene — og endelig med Hensynet til Borgerne, som derved stilles frit over for den kirkelige Wielse, der efter vor Mening ikke bør paatvinges nogen. — Naar man ved Siden deraf — og det gælder de fleste af os — tiltræder Forflaget om, at ogsaa Præsterne stilles frit over for det Spørgsmaal, om de ville kirkeligt indvie et Egtteffab eller ej, faa naas derved yderligere en Løsning af de hyppige og pinlige Banffeligheder, som man i Aarenes Løb fra kirkelig

— om ikke just fra Kirkebestyrelsens — Side har kæmpet saa ivrigt, men hidtil forgæves, for at komme bort fra, navnlig Wielse af frastilte.

Fra Egtteffabets Væsen og Betydning kan der, selv med en nok saa samvittighedsfuld kristelig Betragtning som Udgangspunkt, ingen begrundet Indvending hentes mod den foreslaaede Ordning. Herom bærer Historien tilstrækkeligt Vidnesbyrd. Man skal i saa Henseende kun henvise til, at den kristne Kirke i sin Glanstid uden videre anerkendte de i Følkesamfundene bestaaende „borgerlige Egtteffaber“ som fuldt gyldige, at det først var i 1563, at den kirkelige Wielse i den katolske Kirke fastsloges som enegyldig Form for Egtteffabs Indgaaelse — altsaa paa et Tidspunkt, hvor vor Landskirke sammen med hele det øvrige lutheriske Kirkesamfund allerede havde løsrevet sig fra Pavedømmet — og at den lutheriske Kirke saa meget mindre har nogen Grund til at følge Pavekirken i det Stykke, som Luther selv jo tydeligt nok har udtalt sig i modsat Retning. Han skriver som bekendt et Steds: „Saa mangt et Land, saa mangen Sæd, siger det gamle Ordspørg. Og efterdi nu